

# Marian Rawiński

---

## "Teatr stary i nowy", Jan Kłossowicz, Warszawa 1973 : [recenzja]

---

Biuletyn Polonistyczny 17/51, 190

---

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(V) GÓREK-ROSINSKI Jan: Mity i rzeczywistość literacka. Warszawa 1973, Książka i Wiedza, ss. 285, nlb.3, zł 35.-

Analiza stanu literatury i krytyki literackiej w Polsce, przeprowadzona, w konfrontacji z ogólną problematyką rozwoju kultury i zmierzająca do określenia charakteru i zadań literatury tworzonej w oparciu o światopogląd historyczny i materialistyczny. Wiele uwagi poświęca autor sprawie roli, miejsca i statusu pisarza we współczesnym świecie, przy czym w centrum jego uwagi pozostaje specyfika i konkretne warunki polskiego życia literackiego. Zajmuje się szeroko zarówno sprawami polityki kulturalnej, jak działalnością Związku Literatów Polskich, wydawnictw, środków masowego przekazu, stołecznych i regionalnych środowisk twórczych.

BP/51/91

H.F.

---

(V) KŁOSSOWICZ Jan: Teatr stary i nowy. Warszawa 1973, WAiF, ss. 186, nlb. 2, zł 28.-

Książka prezentuje w szeregu szkiców wybrane problemy współczesnego życia teatralnego w Polsce. Autor widzi dzisiejszy teatr jako domenę ostrych wewnętrznych sprzeczności, główne zaś czynniki dezintegracji upatruje: 1) w rozminięciu się intencji dramaturga i reżysera-inscenizatora; 2) w dużej ilości przedstawianych aktorom ofert ze strony filmu i telewizji, z odrębną od teatralnej specyfiką rzemiosła; 3) w sprzecznej wewnętrznie sytuacji reżysera - między tradycją a nowatorstwem. Brak pietyzmu twórcy widowiska wobec tekstu autorskiego oraz przerost pomysłów inscenizacyjnych są, w opinii autora książki, jedynymi cechami powtarzalnymi bezstylowej praktyki reżyserskiej.

BP/51/92

M.R.